

[Industriministeren]

Imidlertid er formålet med denne redegørelse at lægge op til en debat i folketinget, og jeg vil med interesse imødesee de tanker, som folketingets partier lægger frem ved denne lejlighed.

Jeg vil i øvrigt tilføje et par principielle betragtninger:

EDB-teknikken er taget i brug i store dele af samfundet i et meget stort og stadig stigende omfang. Dette gælder både i den private og i den offentlige sektor, og banker og sparekasser har på et tidligt tidspunkt taget EDB i brug og har opbygget et stort erfaringsgrundlag på dette område. Fremstående eksempler herpå er Pengeinstitutternes Betalingsformidlingscenter og pengeinstitutternes medvirken ved etableringen af Værdipapircentralen.

Betalingsformidling er en væsentlig og fast bestanddel af pengeinstitutternes virksomhed, og de forestår – sammen med postgiro – den samlede betalingsformidling i samfundet. Det er derfor naturligt – for ikke at sige nødvendigt – at de sørger for den fornødne automatisering i takt med tekniske fremskridt og behovet for rationalisering og billiggørelse. En eventuel indførelse af et Dankortsystem må ses i denne sammenhæng, og det må i særdeleshed anses for værdifuldt, at der kan blive tale om et for alle danske pengeinstitutter fælles system. I det omfang systemet repræsenterer en rationalisering og billiggørelse, er der tale om en nedgang i de samfundsmæssige omkostninger ved et betalingsformidlingssystem, og en sådan rationalisering må derfor ikke lægges unødvendige hindringer i vejen.

Men det er en given sag, at introduktionen af nye foreteelser i samfundslivet gør det nødvendigt at overveje, om en revision eller supplerer af gældende lovgivning er nødvendig – især må systemet indordnes under den lovgivning, der skal sikre en fri og åben konkurrence og gennemsigtighed for brugerne.

Som nævnt kan den eksisterende særlovgivning dog i vid udstrækning imødekomme de krav, der vil kunne rejses ved indførelsen af nye elektroniske betalingsformidlingssystemer. Heri ligger, at de myndigheder, der har til opgave at anvende denne lovgivning – det vil især sige forbrugerombudsmanden, monopoltilsynet, registertilsynet og tilsynet med banker og sparekasser – vil gøre dette for så

vidt angår Dankortsystemet eller eventuelle andre, lignende kort.

Mange af de hensyn, der er nævnt i det foregående, kan pengeinstitutterne imidlertid selv tilgodese i systemets administration og tekniske indretning, i kontraktvilkår og gebyrpolitik osv., og det siger sig selv, at påbud i henhold til lovgivningen – eller indførelse af ny lovgivning – ikke er nødvendige, i det omfang en sådan tilpasning finder sted. Pengeinstitutternes organisationer deltager i en omfattende forhandlingsvirksomhed med de erhvervs- og forbrugergrupper, som er interesserede i tilfælde af indførelsen af et plaskort. Disse forhandlinger har medført ændringer i projektet, og en fortsat medindflydelse for disse interessenter må ses som led i en tilpasningsproces som den nævnte.

I den foreliggende undersøgelse er der peget på et muligt behov for visse ændringer i særlovgivningen – afhængigt af det omfang, hvori påpegede problemer vil blive løst ved systemets nærmere udformning og tilrettelæggelse og de aftaler herom, der måtte blive indgået.

Med henblik på en stillingtagen hertil vil jeg i de kommende måneder følge den videre udvikling omkring Dankortet, således at forslag om eventuelle ændringer i den bestående lovgivning vil kunne fremsættes i næste folketingsår. Sådanne lovudkast vil jeg på sædvanlig måde forhandle med organisationerne for de pågældende erhverv, forbrugere, arbejdstagere m.fl.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene:

Spm. nr. S 644

1) Til landbrugsministeren af:

Stavad (S):

»Vil ministeren oplyse, om lejet produktionsudstyr kan danne baggrund for tilskud i henhold til projektstøtteordningen?«

Skriftlig begrundelse

Af ministerens svar på spørgsmål S 579 fremgår, at leasing kan indgå som delvis finansiering. Det virker helt utroligt, at der kan opnås tilskud til investeringer, som ikke